

РЕШЕНИЕ

№ 1730

гр. София, 16.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 08.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **1443** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представявано от управителя В. Е. А. – И., срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22221019005850-091-001/14.08.2020 г., издаден от М. А. К. на длъжност началник на сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ на ТД на НАП – С. – орган, възложил ревизията, и А. Х. С. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП – С. – ръководител на ревизията, в частта, в която е потвърден с Решение № 1739/16.11.2020 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно- осигурителна практика“ /ДОДОП/ - С. при Централно управление на Национална агенция за приходите /ЦУ на НАП/ и с която на жалбоподателя е определен данък за внасяне по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за данъчните периоди от м. 03.2019 г. до м. 07.2019 г. в размер на 69 478.97 лв. и лихви за забава в размер на 8 724.80 лв.

В жалбата са изложени аргументи за нищожност, необоснованост, немотивираност на атакувания РА, както и за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването му. По- конкретно – твърди се липса на подпис на органа по приходите, респективно нередовно връчване на акта на неговия адресат, както и липсата на адекватен анализ и пълно игнориране на представените доказателства, необоснованост на изложените като фактически констатации предположения на ревизиращия екип и нарушение на задължението на

ревизиращия екип да събере всички доказателства, имащи отношение към процесните доставки. Сочи се, че е налице нееднакво третиране на данъчно задължени лица и че е недопустимо при сделки между едни и същи лица ревизиращите да признават единствено приходът от същите на едното дружество, а да не признаят реализирания разход за другия търговски субект. Иска се отмяна на РА в обжалваната част и се претендират сторените в производството разноси.

В съдебно заседание жалбоподателят [фирма] – редовно уведомено, представлява се от адв. К., с пълномощно по делото, която поддържа жалбата и моли за срок за писмени бележки.

Ответникът директорът на ДОДОП при ЦУ на НАП – С. – редовно уведомен, не се явява, представлява се от юрк. З., с пълномощно по делото, която моли обжалваният акт за бъде потвърден, като поддържа мотивите в решението, и претендира юрисконсултско възнаграждение. Моли за срок за писмени бележки.

СГП – редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд – София – град, Трето отделение, Четиридесет и шести състав, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 22221019005850-020-001/04.09.2019 г. /л. 24/ е възложено извършването на ревизия на [фирма] за установяване на задължения за корпоративен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ за периода от 08.01.2018 г. до 31.12.2018 г., както и за установяване на задължения за данък върху добавената стойност по ЗДДС за периода от 01.03.2019 г. до 31.07.2019 г. Заповедта е връчена на 21.09.2019 г. по електронен път в ИС „Контрол“ /л. 27/.

Със Заповед № Р-22221019005850-023-001/21.10.2019 г. /л. 28/ производството по извършване на ревизия е спряно на основания чл. 34, ал. 1, т. 4 от ДОПК. Заповедта е връчена на 22.10.2019 г. по електронен път в ИС „Контрол“ /л. 31/.

Със Заповед № Р-22221019005850-143-001/22.01.2020 г. на основание чл. 35 от ДОПК производството по извършване на ревизия е възобновено, считано от 22.01.2020 г., и е определен срок за завършване на ревизията след възобновяването, а именно – 24.02.2020 г. /л. 32/, а със Заповед за изменение на ЗВР № Р-22221019005850-020-002/22.01.2020 г. /л. 38/ за ръководител на ревизията е определена А. Х. С.. Двете заповеди са връчени на 27.01.2020 г. по електронен път в ИС „Контрол“ /л. 37 и л. 41/.

Със Заповед № Р-22221019005850-020-003/20.02.2020 /л. 42/ г. и Заповед № 22221019005850-020-004/16.03.2020 г. /л. 46/ срокът на производството е продължен съответно до 23.03.2020 г. и до 22.05.2020 г., като заповедите са връчени съответно на 25.02.2020 г. /л. 45/ и на 23.03.2020 г. /л. 49/ по електронен път в ИС „Контрол“.

С изключение на Заповедта за възлагане на ревизия, която е издадена от И. М. Р. на длъжност началник на сектор в качеството му на заместник на М. А. К. съгласно Заповед № РД-84-2200-995 от 02.09.2019 г., всички посочени заповеди в ревизионното производство са издадени от М. А. К. на длъжност началник на сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП – С., оправомощена със Заповед № РД-01-818 от 10.05.2019 г. на изпълнителния директор на ТД на НАП – С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22221019005850-092-001/05.06.2020 г. /л. 50 и сл./, връчен на 18.06.2020 г. по електронен път в ИС „Контрол“ /л. 119/. Жалбоподателят е подал възражение срещу

процесния РД, което, въпреки че според ревизиращите органи е подадено след срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК и не е подписано, е подробно обсъдено от тях, видно от стр. 14 и 15 от оспорения РА /л. 133 и 134/, и на основание изложените мотиви е отхвърлено като неоснователно.

Ревизията е приключва с РА № Р-22221019005850-091-001/14.08.2020 г. /л. 127 и сл./, издаден от М. А. К. на длъжност началник на сектор – орган, възложил ревизията, и А. Х. С. на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията.

РА е връчен на 27.08.2020 г. по електронен път в ИС „Контрол“ /л. 141/.

Процесният РА е бил оспорен изцяло на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК пред компетентен орган – директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на НАП. С Решение № 1739/16.11.2019 г. /л. 11 и сл./ процесният РА е отменен, в частта, с която на жалбоподателя е определен данък за внасяне по ЗКПО за 2018 г. в размер на 140 515.16 лв., ведно с лихви за забава в размер на 19 621.71 лв., като административната преписка е върната на органа, издал заповедта за възлагане на ревизията, и е потвърден в частта, с която на жалбоподателя е определен данък за внасяне по ЗДДС за данъчните периоди от м. 03.2019 г. до м. 07.2019 г. в размер на 69 478.97 лв. и лихви за забава в размер на 8 724.80 лв. Решението е връчено на 30.11.2020 г. по електронен път /л. 21/.

При така установената фактическа обстановка съдът, осъществявайки служебна проверка на валидността и законосъобразността на оспорвания РА съгласно разпоредбата на чл. 168 от АПК вр. § 2 от ДОПК, намира от правна страна следното: Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт /АА/, с който се установяват задължения, и имаща правен интерес от обжалването, до компетентния съд и след изчерпване на процедурата по административното оспорване на РА, поради което същата е допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдебният контрол за законосъобразност и обосноваост на РА включва преценка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му.

Оспорваният РА № Р-22221019005850-091-001/14.08.2020 г. е издаден от възложителя на ревизията и ръководителя на ревизията съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК. В качеството на възложител на ревизията съгласно ЗВР № 22221019005850-020-001/04.09.2019 г. е М. А. К. на длъжност началник на сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ на ТД на НАП – С., оправомощена със Заповед № РД-01-818 от 10.05.2019 г. на изпълнителния директор на ТД на НАП – С.. В качеството на ръководител на ревизията, определен със Заповед за изменение на ЗВР № Р-22221019005850-020-002/22.01.2020 г., е А. Х. С. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП – С.. В този смисъл РА е издаден от компетентен орган съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК.

Спазена е изискуемата от закона писмена форма, като процесният РА съдържа всички необходими реквизити, посочени в разпоредбата на чл. 120, ал. 1 от ДОПК, включително и подписи на органите по приходите, издали РА, съгласно т. 8 на същата разпоредба. В този смисъл не е основателно възражението за неспазване на формата на акта, изложено в жалбата /л. 6/.

Съдът приема, че електронните подписи са валидни, като ги кредитира по аргумент от

разпоредбата на чл. 25, т. 1 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на ЕП и на Съвета от 23 юли 2014 година относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО, в сила от 01.07.2016 г. съгл. чл. 52, както и на чл. 5, т. 2, предл. 2 и 3 от Директива 1999/93/ЕО на ЕП и на Съвета от 13 декември 1999 година относно правната рамка на Общността за електронните подписи, съгласно които правната сила на електронния подпис не може да бъде оспорена на основание, че същият не се основава на квалифицирано електронно удостоверение. Въпреки цитираните разпоредби, ответникът е представил и надлежни доказателства за издадените КЕП на лицата, издали ЗВР, РД и РА.

С оглед представените от ответника доказателства в изпълнение на указанията на съда, дадени във връзка с разпределянето на доказателствената тежест между страните в настоящото производство, настоящият съдебен състав констатира, че оспорваният акт е подписан с електронни подписи от неговите издатели. Същото се отнася и за ЗВР и ревизионния доклад. В конкретния случай, ЗВР, РД, както и РА, са създадени като електронни документи и именно като такива са подписани от посочените в тях органи по приходите с електронен подпис и са връчени на жалбоподателя по реда на чл. 29, ал. 4 от ДОПК, като това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в чл. 30, ал. 6 от ДОПК ред със съответните удостоверения. С оглед разпореденото от законодателя в чл. 184, ал. 1 от ГПК, приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание § 2 ДР на ДОПК, тези електронни документи са представени на съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната.

По делото са представени и доказателства за валидност на притежаваните от органите по приходите електронни подписи, анализът на които обосновава извод за това, че ЗВР, РД и РА са издадени от посочените в тях органи по приходите и са подписани от тях с КЕП.

Следва да се има предвид и фактът, че жалбоподателя не ангажира абсолютно никакви доказателства, с които да обоснове твърденията си за липса на подпис в обжалвания РА, респ. за ненадлежащото му връчване.

Не са налице допуснати съществени нарушения на ревизионното производство при издаване на РА.

След преценка на констатациите в обжалвания ревизионен акт, становищата на страните и представените по делото доказателства съдът приема за установено следното по отношение на материалната законосъобразност на РА в обжалваната част:

По отношение на доначисления данък върху добавената стойност в общ размер на 1 105.40 лв. съдът намира, че изводите на ревизиращите органи са правилни и обосновани.

Правилно е възприето в оспорвания РА и РД към него, че фактура № [ЕГН]/11.03.2019 г., отразена като анулирана в дневника за продажби на жалбоподателя, всъщност не е анулирана, тъй като е предоставено копие на [фирма], ЕИК:[ЕИК], върху което липсва отбелязване фактурата да е анулирана. В този смисъл напълно законосъобразно се явява приложението на разпоредбата на чл. 86 от ЗДДС, на основание на която е начислен ДДС в размер на 646.54 лв. за извършена доставка.

Жалбоподателят не е представил никакви доказателства, с които да установи, че в действителност процесната фактура е анулирана нито в рамките на ревизионното

производство, нито в рамките на настоящото съдебно производство. Тук следва да се отбележи и че твърдението му в жалбата, а именно че „в случаят дружеството е представило копие извадено от онлайн счетоводна система, което не води до извода, че не разполага с копие на анулираната фактура“ се явява напълно недоказано. Ревизираното лице е следвало да представи това копие на анулираната фактура в рамките на ревизионното производство, за да докаже своите твърдения. В случая в негова тежест е било да докаже наличието на анулирана фактура, а оттам и липсата на задължение за начисляване на ДДС. Видно от събраните доказателства от ревизиращите органи, такова копие от фактура липсва и следователно ревизиращият екип правилно е стигнал до извода, че фактурата не е анулирана и съответно следва да се начисли ДДС.

Жалбоподателят е декларирал извършеното префактуриране на застраховка Каско, застраховка ГО и винетен стикер към [фирма], ЕИК:[ЕИК] с фактура № [ЕГН]/01.03.2019 г. като освободена доставка с основание за неначисляване на ДДС чл. 47 от ЗДДС. Не са представени от жалбоподателя обаче нито в ревизионното производство, нито в съдебното производство доказателства, че притежава качеството на застраховател/презастраховател или застрахователен брокер/застрахователен агент към датата на издаване на процесната фактура. Тук отново става дума за факт, доказването на който е в тежест на жалбоподателя и който, видно от събраните и проверени доказателства от съда, е недоказан. Поради това в случая разпоредба на чл. 47 от ЗДДС не може да намери приложение и правилно ревизиращият екип е приложил чл. 86 от ЗДДС, въз основа на който е начислен ДДС в размер на 459.86 лв. Законосъобразно органите по приходите са отказали право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 16 485.54 лв. по фактури, издадени от [фирма], ЕИК:[ЕИК], [фирма], ЕИК:[ЕИК], [фирма], ЕИК:[ЕИК], [фирма], ЕИК:[ЕИК] и [фирма], ЕИК:[ЕИК].

Видно от разпоредбата на чл. 69, ал. 1 от ЗДДС, една от предпоставките за възникване и упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит на задълженото лице по издадените му от доставчиците фактури е стоките и услугите да се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки. В случая е установено и видно от жалбата, не се оспорва от жалбоподателя, че част от превозните средства, наети по сключени от него договори за оперативен лизинг и договори за менажиране през определени данъчни периоди не са ползвани за извършване на последващи облагаеми доставки.

Без правно значение е изтъкнатото в жалбата, че това обстоятелство се дължи на обективни причини. Законодателят не е предвидил изключение от изискването по чл. 69, ал. 1 от ЗДДС, по силата на което правото на приспадане на данъчен кредит да възниква и в случаи, в които стоките и услугите не се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки било то по обективни или субективни причини. В този смисъл не са достатъчни намеренията или желанията на задълженото лице да използва стоките и услугите за целите на извършваните от него облагаеми доставки, тъй като нормативното изискване е за реално използване на стоките и услугите, т.е. такова използване, което се е обективизирало във фактическата действителност.

Следва да се посочи и че органите по приходите са основали своите изводи, вземайки предвид и съобразявайки всички данни, събрани в хода на ревизионното производство: данни за ползване на МПС по издадени от жалбоподателя фактури на

клиенти, данни за ползване на МПС по сключени с клиенти договори, представени към подадени жалби от клиенти и във връзка с които не са отчетени приходи.

Органите по приходите са установили за кои от превозните средства – предмет на сключените договори за лизинг и менажиране, няма данни да са ползвани от жалбоподателя за последващи облагаеми доставки и за кои данъчни периоди. Освен това е установено, че по отношение на [фирма], [фирма] и [фирма] са налице само и единствено фактури без никакви придружаващи документи /договори, приемо-предавателни протоколи, доказателства за плащане/. Предоставените от трите дружества фактури са изготвени от упълномощеното лице П. М., който пък е бил и управител на ревизираното дружество. В този смисъл правилно органите по приходите са стигнали до извод за свързаност, който, от своя страна, потвърждава възможността за генериране на данъчен кредит без съществуването на реални търговски отношения.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че рентабилността и конкурентността изискват поддържането на голям набор от автомобили, дори и без да бъдат наети, тъй като с оглед анализирания фактури за покупки от посочените погоре дружества и последващи продажби/преотдаване под наем се констатира поведение от страна на ревизираното лице, изразяващо се в наемане на превозни средства само за определени месеци; непосочване в голяма част от предоставените фактури за преотдаване под наем на МПС на клиенти на периода, за който ще бъдат използвани, а сред фактурите, в които е упоменат срок, липсва съответствие между датата на фактурата за наем/менажиране от доставчика и датата на преотдаване под наем на крайния клиент.

Съдът счита, че е необходимо да отбележи, че жалбоподателят е имал както възможността, така и тежестта да докаже, че в негова полза е възникнало правото на приспадане на данъчен кредит и че той го е упражнил законосъобразно.

Касателно възражението на жалбоподателя по отношение на фактурите и кредитните известия, издадени от [фирма], а именно че немалка част от посочените 36 бр. фактури и кредитни известия, надлежно изброени в РА на стр. 5, 6, и 7 са от 2018 г., не попадат в разглеждания ревизиран период март – юли 2019 г. и касаят данък добавена стойност за предходен период, съдът намира същото за неоснователно.

Според разпоредбата на чл. 72, ал. 1 от ЗДДС регистрирано по този закон лице може да упражни правото си на приспадане на данъчен кредит за данъчния период, през който е възникнало това право, или в един от следващите 12 данъчни периода. В случая правото на приспадане на данъчен кредит от страна на жалбоподателя е упражнено през ревизирания период /01.03.2019 г. – 31.07.2019 г./ именно по посочените фактури и кредитни известия. В тази връзка и с оглед цитираната разпоредба следва да се отбележи, че от значение е моментът, в който е упражнено правото на приспадане на данъчен кредит, а не датата на процесните фактури и кредитни известия. Ревизиращите органи са осъществили проверка дали към момента, в който е упражнено, правото на приспадане на данъчен кредит реално е съществувало, като за целта са взели предвид и съответните фактури и кредитни известия, по които то е упражнено. Фактът, че дадена фактура и/или кредитно известие е с дата, която не попада в рамките на ревизирания период, е ирелевантен, щом като именно по тях ревизираното лице е упражнило правото на приспадане на данъчен кредит в момент, попадащ в обхвата на ревизирания период.

Правилно е отказано право на приспадане на данъчен кредит за данъчни периоди м.

05.2019 г., м. 06.2019 г. и м. 07.2019 г. по общо 29 фактури и кредитни известия, издадени от [фирма], ЕИК: 131452951 с предмет „гаранционни вноски“ с изчислен размер на задълженията общо 5 631.71 лв. Съображенията за това са следните: плащанията на гаранционни вноски по договори за оперативен лизинг от лизингополучателя – жалбоподател в настоящото производство, към лизингодателя – [фирма], не са насрещни престации по облагаема доставка. Същите имат обезщетителен характер и служат за евентуално удовлетворение на претенции на лизингодателя поради неизпълнение на договорите за оперативен лизинг. Тези гаранционни вноски подлежат на връщане при изпълнение на всички задължения по процесните договори, поради което не може да се приеме, че изплащането им е обвързано с конкретна доставка, тоест преведените суми /гаранционни вноски/ не представляват нито плащане, нито авансово плащане и при получаването им не следва да се начислява ДДС. В тази връзка не са налице предпоставките, необходими за възникване на право на приспадане на данъчен кредит в полза на жалбоподателя по смисъла на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС – получени стоки или услуги по облагаема доставка, както и по смисъла на чл. 68, ал. 1, т. 2 от ЗДДС – извършено плащане преди да е възникнало данъчното събитие за облагаемата доставка.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че „не е изследван въпросът дали гаранционните вноски са удържани от лизингодателя за неизпълнение на договорите за оперативен лизинг“. Както по отношение на множество други факти и обстоятелства, които е следвало да установи в рамките на ревизионното производство, така и в случая жалбоподателят е предприел пасивно поведение, като не е представил документи или други доказателства, обосноваващи твърденията му. Не може да се изисква от ревизиращия екип да установява факти, изгодни за ревизираното лице, тъй като за тяхното доказване последното носи доказателствената тежест. Още повече, че в случая жалбоподателят не е водил редовно и надлежно счетоводство, а това обстоятелства, от своя страна, препятства в достатъчна степен данъчния процес.

Правилно органите по приходите са приели, че липсва реално получена доставка на стоки по смисъла на чл. 6 от ЗДДС и съответно са отказали право на приспадане на данъчен кредит в размер на 313.12 лв. по фактура № [ЕГН]/10.10.2018 г. за доставка на резервни части, издадена от [фирма], ЕИК: 204363780. Нито жалбоподателят, нито доставчикът са ангажирали доказателства, за да докажат наличието на реална доставка, въпреки че, видно от РД, органите по приходите са изискали документи, въз основа на които да установят предмета на доставката по фактурата; осчетоводяване на фактурата; извършено разплащане по фактурата; предходни доставчици; наличие на материална, кадрова, техническа и технологична обезпеченост на дружеството да извърши фактурираната доставка; наличие на подписани договори, анекси, приемо-предавателни протоколи, поръчки, количествено- стойностни сметки; извършена търговска кореспонденция между двете дружества.

Дружеството жалбоподател е представило заверено копие на фактурата, издадена от [фирма], от която се установяват нейните предмет и стойност, както и копие на фискален бон за извършено плащане в брой на 10.10.2018 г., но не са представени документи, съпътстващи фактурата; документи, удостоверяващи мястото, от където са закупени стоките; документи, доказващи кой е извършил транспорта на стоките, номер на ППС, име на лицето извършило транспорта; доказателства за извършени транспорт – пътни листа, товарителници, фактури за получени транспортни услуги; доказателства за заявки, отправени оферти, водене на търговски преговори,

кореспонденция; документи, удостоверяващи как са заведени стоките в счетоводството на жалбоподателя при придобиването им и при тяхната последваща реализация. Ревизираното лице не е представило и документ, доказващ използването на получените стоки, нито други доказателства, от които може да се направи извод, че фактурираната доставка е реална.

Видно от разпоредбите на чл. 68, ал. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, законодателят изисква като предпоставка за възникването на правото на приспадане на данъчен кредит осъществяването на реална доставка на стока или услуга. В конкретния случай, както вече стана ясно, не са ангажирани доказателства от жалбоподателя и доставчика, въз основа на които да се установи наличието на реална доставка. В случая отново жалбоподателят носи доказателствената тежест, защото става дума за изгоден за него факт, а именно че в негова полза е възникнало правото на приспадане на данъчен кредит. Тъй като на доказване подлежат факти, а не права, то в случая жалбоподателят е следвало да докаже наличието на всички предпоставки, изискуеми според разпоредбите на ЗДДС, за да възникне в негова полза правото на приспадане на данъчен кредит, като една от тях е именно наличието на реална доставка.

Правилно е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 2 035.31 лв. по 11 фактури, издадени от [фирма], ЕИК:[ЕИК]. От жалбоподателя е представен договор за наем от 13.08.2018 г., сключен между него в качеството му на наемател и [фирма] в качеството му на наемодател, за временно и възмездно ползване на недвижим имот /апартамент № В35 с чиста площ по проект от 91.08 кв. м. и общи части 26.87 кв. м.; парко място № 24 с площ от 17.13 кв. м. и общи части към него 18.40 кв. м., находящо се на сутерен едно; складово помещение № СК-2 с площ 11.61 кв. м., всички находящи се в апартаментен хотел Б. П. В. на адрес: [населено място] 1616, кв. Б., [улица]/.

На органите по приходите не са представени документи, доказващия цитираният апартамент да е използван от дружеството във връзка с извършване на облагаема доставка, като при преглед на издадените от жалбоподателя фактури през ревизирания период се установява, че са фактурирани единствено наем на автомобили, депозити за наем на автомобили и менажиране на автомобили. Освен това, липсват и доказателства обектът да е ползван за офис на дружеството. В тази връзка по отношение на наетия апартамент се установява, че същият не е свързан с икономическата дейност на дружеството – отдаване под наем на автомобили.

В случая намира приложение разпоредбата на чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС, а именно че правото на приспадане на данъчен кредит не е налице, независимо че са изпълнени условията на чл. 69 или 74, когато стоките или услугите са предназначени за безвъзмездни доставки или по-общо за дейности, различни от икономическата дейност на лицето.

Аналогично са и изводите на съда, що се отнася до отказаното право на приспадане на данъчен кредит по включени в дневниците за покупки за м. 05.2019 г. фактури с предмет „нощувка“, както следва: № [ЕГН]/16.12.2018 с начислен ДДС в размер на 5.78 лв., издадена от [фирма], ЕИК: 102261516, № [ЕГН]/24.07.2018 с начислен ДДС в размер на 28.07 лв. издадена от [фирма], ЕИК: 17562433; №[ЕИК]/16.08.2018 с начислен ДДС в размер на 96.89 лв., издадена от [фирма], ЕИК:[ЕИК].

Тук отново нито в хода на ревизията, нито в хода на съдебното производство са представени доказателства, установяващи получените услуги да са използвани от дружеството във връзка с извършване на облагаема доставка. В случая отново

приложение намира разпоредбата на чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС, а именно че правото на приспадане на данъчен кредит не е налице, независимо че са изпълнени условията на чл. 69 или 74, когато стоките или услугите са предназначени за безвъзмездни доставки или по-общо за дейности, различни от икономическата дейност на лицето.

Относно отказано право на приспадане на данъчен кредит по включени в дневниците за покупки за м. 04.2019 г., м. 05.2019 г. и м. 06.2019 г. фактури, както следва: № [ЕГН]/28.06.2019 с начислен ДДС в размер на 360.00 лв., издадена от [фирма], ЕИК: 121721702, № [ЕГН]/12.06.2019 с начислен ДДС в размер на 5.00 лв., издадена от [фирма], ЕИК:[ЕИК], № [ЕГН]/04.04.2019 с начислен ДДС в размер на 36.00 лв., издадена от [фирма], ЕИК:[ЕИК], съдът намира следното: обосновано ревизиращият екип е отказал на жалбоподателя право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от посочените дружества, предвид липсата на императивно изискуемата от закона предпоставка по чл. 71, т. 1 от ЗДДС.

Установено е, че фактурите от тримата доставчици не съдържат задължителните реквизити съгласно чл. 114 от ЗДДС – не е ясно какъв точно е предметът на доставките и в каква връзка са извършените покупки. Съгласно чл. 71, т. 1 от ЗДДС лицето упражнява правото си на приспадане на данъчен кредит, когато притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 от ЗДДС. Едно от тези изисквания е фактурата да съдържа данни за количеството и вида на стоката /чл. 114, т. 9 от ЗДДС/.

Жалбоподателят не е проявил необходимата активност в рамките на ревизионното производство и не е доказал такива факти и обстоятелства, за които носи доказателствената тежест. Поради това и неговите твърдения в жалбата, а именно че органите по приходите не са събрали всички доказателства, имащи отношение към процесните доставки, са напълно неоснователни и недоказани.

Видно от оспорвания РА, както и РД към него, органите по приходите са извършили множество процесуални действия, за да установят действителните факти и оттам да изградят правилни и законосъобразни правни изводи.

Следва да се има предвид и че липсва подробна и хронологична счетоводна отчетност, което е пречка за установяване на твърденията на жалбоподателя. В тази връзка ревизиращият екип е извършил множество процесуални действия, вкл. извършване на насрещни проверки и връчване на ИПДПОЗЛ на дружества и лица, за които се твърди, че са извършвали счетоводното обслужване на жалбоподателя.

С оглед гореизложеното не може да се сподели твърдението на жалбоподателя, че ревизиращият екип е игнорирал и не е анализирал представените доказателства, както и че не е обосновал своите фактически констатации и правни изводи. Ревизиращите органи са изпълнили своите задължения, спазвайки принципите на данъчния процес, като липсата на активност, от страна на жалбоподателя, както и липсата на редовно и надлежно водено счетоводство, не са основания да се приеме, че РА е незаконосъобразен.

За пълнота съдът намира за нужно да отбележи, че неоснователни са и твърденията на жалбоподателя, че е налице нееднакво третиране на данъчно задължените лица, тъй като в случая не става дума за признаване, респ. непризнаване на приходи/разходи, а за признаване на правото на приспадане на данъчен кредит. В този смисъл несъотносими към предмета на настоящото производство са представените от процесуалния представител на жалбоподателя РА № Р-22221019005846-091-001/23.09.2020 г. и РД № Р-22221019005846-092-001/14.07.2020

г.

С оглед изложеното съдът приема, че оспорваният РА е законосъобразен и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на спора следва да се уважи искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата от 2877 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното, съдът:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от управителя В. Е. А. – И., срещу Ревизионен акт № Р-22221019005850-091-001/14.08.2020 г., издаден от М. А. К. на длъжност началник на сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ на ТД на НАП – С. – орган, възложил ревизията, и А. Х. С. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП – С. – ръководител на ревизията, в частта, в която е потвърден с Решение № 1739/16.11.2020 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно- осигурителна практика“ – С. при Централно управление на Национална агенция за приходите, и с която на жалбоподателя е определен данък за внасяне по Закона за данък върху добавената стойност за данъчните периоди от м. 03.2019 г. до м. 07.2019 г. в размер на 69 478.97 лв. и лихви за забава в размер на 8 724.80 лв.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от управителя В. Е. А. – И., да заплати на ЦУ на НАП – С. – град сумата от 2877 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ :